Щоб не тії гори, не тії верхи, то і кривди менше було б гуцульській сіромі. А то заступлять собою світ божий, що сидиш, гей у неволі.

Усадовились собі велетнями довкола та й ні на ступінь не поступаються, гордовиті. Найкращим повітрям вони віддихають, пахощами цвітів упиваються, в дорогі шати вбираються, не живуть, а раюють.

Смертоносні громи, градовиті, чорні хмари, непрозримі мряки, все вони додолу відсилають. Благодатному сонцю по правді світить не зволяють. Від раннього рана до самого вечора гріти б йому їх товстенькі хребти, а долішню прогалину хіба мимоходом в полудень.

Кривда долішній сіромі.

Вона гаруе-працює більш спромоги своїх слабих сил, та й признаки не слідио. Тьмою-мряками оповита коротає у неволі свій короткий вік, і сонцю не спроможно розігнати ті мряки, розкувати кайдани, нагріти студену країну.

А вони вилежуються собі — ті безжурні гори, вигрівають свої пикаті, набресклі лиця, висипляються досхочу, а проспавшись, числять зорі, гей золоті сороківці...

Ех, щоб не тії гори, не тії верхи, не мозолили б ріки, віками їх підмиваючи, не мутилися б їхніми трупами, а чистенькі, веселі у море плили б і сонячні проміння мали б у себе на купелях від рана до вечора!..